

Arrest

nr. 154 171 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een wettelijke samenwoning met een Belg.

Op 24 februari 2015 wordt deze aanvraag geweigerd. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en beslist tevens tot de afgifte houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht en zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.09.2014 werd ingediend door

*Naam: A(...)
Voornamen: C(...) M(...)
Nationaliteit: Colombia
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Medellin
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

*(...)
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.*

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van HVW Mechelen dd. 11.12.2014 voor waaruit blijkt dat zij in de periode augustus 2014 - oktober 2014 een werkloosheidsuitkering ontving.

Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens worden tewerkstellingsbewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42, §1, 2° van de vreemdelingenwet, van *“de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

- betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie*
- artikel 40 ter van de vreemdelingenwet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt*
- als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van HVVV Mechelen d.d. 11.12.2014 voor waaruit blijkt dat zij in de periode augustus 2014-oktober 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.*
- Tevens worden tewerkstellingsbewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers het is de Belgische onderdaan die zich wenste te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.*
- Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*
- Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*
- Aangezien aan 1 van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dvz niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*
- Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52 § 4, vijfde lid van het KB van 08.10.1981*

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Op 09.09.2014 deed mijnheer een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

Op 04.03.2015 kreeg hij er kennis van dat zijn aanvraag werd geweigerd.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 42 § 1, 2de lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 42.<W 2007-04-25/49, art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1

Verzoeker is van mening dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu geen behoeftenanalyse heeft gedaan van de gezinssituatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat dienst vreemdelingenzaken is overgegaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent niets.

Artikel 42 § 1, 2de lid stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

De loutere verwijzing naar de uitkering uit werkloosheid van verzoeker zijn vriendin en de vermelding van het feit dat de inkomsten van verzoeker niet in aanmerking komen is niet afdoende of een motivering conform artikel 42 § 1, 2de lid van de vreemdelingenwet.

Bovendien, indien wel al zo het geval zou zijn, dan heeft men geen rekening gehouden met de correcte gegevens van verzoeker en zijn vriendin + diens familieleden.

Verzoeker zijn vriendin heeft inderdaad een werkloosheidsuitkering maar heeft ook actief werk gezocht. Dit blijkt uit de stukken 5 en 6 van de inventaris.

Verzoeker zijn vriendin heeft ook een zoon die inwonend is en deze heeft inkomsten uit arbeid. Hij werkt bij mediamarkt en heeft een inkomen van gemiddeld 1600€. Dit blijkt uit de stuk 8 van de inventaris. Dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen onderzoek naar gedaan en omtrent niets gemotiveerd.

Ook verzoeker zelf heeft inkomsten uit arbeid. Hij verdient gemiddeld 1200€/maand en thans heeft hij ook een contract van onbepaalde duur. Dit blijkt uit de stukken 3 en 9 van de inventaris. Uiteraard dienen deze inkomsten ook mee in rekening te worden genomen.

Al deze inkomsten samen zijn ruim voldoende om in de behoeften van dit gezin te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker dan voorziet artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die nodig zijn nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dienst vreemdelingenzaken heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van dienst vreemdelingenzaken een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42 § 1, 2de lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.

Verzoeker is gelet op het voorgaande dan ook van mening dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 42 § 1, 2de lid van de vreemdelingenzaken en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken motiveert omtrent deze behoefteanalyse immers niets.

Dit is niet zorgvuldig en ook niet redelijk.

Bovendien was het ook onzorgvuldig om dan effectief een beslissing te nemen zonder rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat vereist is door artikel 42 § 1 van de vreemdelingenwet.

(...)

Gelet op het voorgaande, heeft verzoeker dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft en de bestreden beslissing niet genomen werd conform de wet, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt in het dossier van verzoeker m.b.t. deze elementen, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In het eerste onderdeel, betoogt hij dat het niet is omdat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt en geen bewijs voorbrengt dat zij actief op zoek is naar werk, de aanvraag zonder meer kan worden afgewezen. De verwerende partij is er bij toepassing van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet toe gehouden om na te gaan wat de werkelijke behoeften zijn. Uit de beslissing zou niet blijken dat er rekening gehouden werd met de behoeften de referentiepersoon en haar familieleden en van de bestaansmiddelen die zij beschikken om te voorzien zonder ten laste te vallen van openbare overheden. Hij vervolgt dat de gemachtigde van de minister geen bescheiden en inlichtingen in die zin gevraagd heeft. In dit geval zou hij kunnen weten dat de zoon van de referentiepersoon ook een inkomen van gemiddeld 1.600€ per maand. Daarom zou hij een onzorgvuldige en onredelijke beslissing genomen hebben, voorts die niet afdoende gemotiveerd werd.

In het tweede onderdeel, verwijt hij de verwerende partij dat zij hem niet gehoord heeft voordat de bestreden beslissing werd genomen. Anders zou hij kunnen aanvoeren dat de inwonende zoon van zijn partner ook over inkomsten beschikt, en dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdaan wat hem, op grond van artikel 8 EVRM, verhindert in zijn land van herkomst terug te keren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Die bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten overgemaakt heeft:

- Interim loonfiches op naam van verzoeker;

- Interim Arbeidsovereenkomsten op naam van verzoeker;

- Werkloosheidsattest op naam van Mevrouw H(...)-M(...);

- Bewijs van het CM-lidmaatschap;

- Attest van OCMW te Mechelen dat verzoeker, op dit moment, geen inkomen genieten van het Sociaal Huis Mechelen;

- Foto's.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er enkel een bewijs werd voorgelegd dat de Belgische referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet en dat er daarnaast geen andere elementen werden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat zij actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen kan worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het komt aan verzoeker toe, die zich beroept op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om met zo veel mogelijk elementen zijn aanvraag te staven en hierbij aan te tonen dat zijn partner, opdat de werkloosheidsuitkering kan worden in aanmerking genomen, ook effectief

actief op zoek is naar werk. Verzoeker kan niet betwisten dat hiervan geen enkel bewijs werd voorgelegd. Evenmin maakt hij in zijn verzoekschrift aannemelijk dat de verwerende partij zich zou hebben gebaseerd op een verkeerde voorstelling van feiten.

Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat er wel degelijk een behoefteanalyse werd gemaakt daar enerzijds werd vastgesteld dat er geen bewijzen werden voorgelegd aangaande de bestaansmiddelen en anderzijds dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond actief op zoek te zijn naar werk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 86 838 van 4 september 2012 onder meer wat volgt:

“Verweerder heeft aldus weldegelijk een “behoefteanalyse” uitgevoerd en vastgesteld dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd over stabiele en toereikende bestaansmiddelen te beschikken en heeft geoordeeld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat haar echtgenoot heden actief op zoek is naar werk.”

Ook bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt (eigen onderlijning):

“2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk afdoende gemotiveerd werd omtrent de documenten waaruit de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken. Die beslissing werd genomen op grond van de door verzoeker overgemaakte stukken. Het administratief dossier bevat geen bewijs van de inkomsten van de inwonende zoon van de Belgische referentiepersoon. Bovendien kan verzoeker geenszins gevolgd worden waar hij meent dat zijn eigen inkomsten of die van de inwonende zoon van zijn partner mee in rekening hadden moeten worden gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 123.474 d.d. 30 april 2014 onder meer als volgt:

“Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk het volgende bepaalt: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt terwijl overeenkomstig voormelde bepaling de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.”

Het Grondwettelijk Hof gaat in arrest 121/2013 d.d. 26 september 2013 eveneens expliciet in op de bestaansmiddelen van de gezinshereniger:

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen.

(...)

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een

onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).”

(...)

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. De verzoeker betoogt onder meer aan dat zijn eigen inkomsten eveneens in rekening dienden te worden genomen. De verweerder repliceert dienaangaande dat verzoekers eigen inkomsten niet mee in rekening dienden te worden gebracht. Hiertoe verwijst de verweerder naar een arrest van de Raad en naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Waar de verzoeker in de aanhef van het enige middel een schending van “*de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting*” aanvoert, stelt de Raad vast dat hij in de uiteenzettingen ter ondersteuning van dit middel verwijst naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, waarbij hij toelicht dat de geboden motivering afdoende, pertinent en draagkrachtig moet zijn, hetgeen volgens hem *in casu* niet het geval is. Het is dan ook duidelijk dat de verzoeker zich wenst te beroepen op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden akte vermeldt dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bij zijn onderzoek naar het afdoende karakter van de geboden motieven moet de Raad dan ook de relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen.

In dit verband bepaalt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het staat buiten betwisting en het blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker bij zijn aanvraag documenten (contracten en loonfiches) heeft neergelegd betreffende een eigen inkomen uit (uitzend)arbeid.

Uit de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verzoekers eigen inkomsten uit tewerkstelling niet in rekening worden genomen in het kader van de bij artikel 40ter vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat “*het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich*

wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”.

De gemachtigde verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Belgische referentiepersoon “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert en dus met tewerkstellingsbewijzen op naam van de Belgische onderdaan zelf, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen noch blijkt dat vereist zou zijn dat de referentiepersoon de genoemde bestaansmiddelen genereert uit een eigen tewerkstelling. Het kan te dezen dan ook niet zonder een verdere motivering ter zake worden uitgesloten dat de Belgische referentiepersoon, die een werkloosheidsuitkering geniet en die een verklaring van wettelijke samenwoning afsloot met de verzoeker, beschikt over (een deel van) de beroepsinkomsten van de verzoeker.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Raad niet in de beoordeling van de feiten kan treden. Als annulatierechter vermag hij niet in de plaats van het bevoegde bestuur te oordelen over de vraag of de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk “beschikt” over de beroepsinkomsten van haar partner, de verzoeker. Dit oordeel komt enkel het bestuur toe, dat op dit punt dient te voorzien in een afdoende motivering in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt echter dat de “tewerkstellingsbewijzen” op naam van de verzoeker zelve niet in rekening werden genomen, en dus niet werden onderzocht in het licht van de bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, om de enkele reden dat “het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”. Een dergelijke motivering is niet afdoende, daar het loutere gegeven dat het gaat om tewerkstellingsbewijzen op naam van de verzoeker zelve, op zich nog niet impliceert dat zijn partner, de Belgische referentiepersoon, niet over (een deel van) de bestaansmiddelen uit deze tewerkstelling “beschikt”. De in de bestreden beslissing uitgedrukte motieven volstaan dan ook niet om de bewijzen met betrekking tot het beroepsinkomen van de verzoeker uit te sluiten van de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het begrip “beschikken over bestaansmiddelen” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te

beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip *“beschikken over”* in artikel 40ter van de vreemdelingenwet zich opdringt.

De bestreden weigeringsbeslissing is, gelet op hetgeen voorafgaat, niet afdoende gemotiveerd wat het niet in aanmerking nemen van de beroepsinkomsten van de verzoeker betreft.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals hierboven reeds werd gesteld kan in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, zodat de verweerder niet dienstig kan voorhouden dat er in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf. De loutere verwijzing naar en de citering uit een arrest van de Raad, is niet dienstig aangezien de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

Waar de verweerder verwijst naar de overwegingen B.55.2. en B.55.4. van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof in dit arrest nergens uitdrukkelijk uitspraak doet over de kwestie of het woord *“beschikt”* in de artikelen 40ter en 40bis, §2, van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan of de Unieburger de betreffende bestaansmiddelen zelf dient te genereren en dat het dus om strikt persoonlijke bestaansmiddelen zou gaan. Uit het feit dat de genoemde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar *“de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger”* (B.55.2) en *“kan de wetgever niet verweten worden dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg (...) heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot”* (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden.

Het besproken middelonderdeel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij *“geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht”* – en hij in afwachting van een nieuwe beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bijbehorende beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE